

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1383/05
01.12.2005. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јасминке Станојевић, Весне Поповић, Мирјане Грубић и Миломира Николића, чланова већа, у предмету предлагача АА и ББ, чији је пуномоћник ВВ адвокат, ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕ и ЖЖ, чији је пуномоћник ЗЗ, против противника предлагача Општине Брус, коју заступа Општински јавни правобранилац, Републичке дирекције за путеве Београд, ЈП "ИИ", "ЈЈ", ДП "КК", ЈП "ЛЛ", "ЉЉ" и "ММ", ради утврђивања накнаде за одузето земљиште, решавајући о ревизијама противника предлагача ЈП "ИИ" и ЈП "ЛЛ" изјављених против решења Окружног суда у Крушевцу Гж. број 111/05 од 3.02.2005. године, у седници одржаној 1.12.2005. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване ревизије противника предлагача ЈП "ИИ" и ЈП "ЛЛ" изјављене против решења Окружног суда у Крушевцу Гж. број 111/05 од 3.02.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Општинског суда у Брусу Р1. број 47/2004 од 27.08.2004. године, ставом првим изреке утврђена је новчана накнада за одузето земљиште по Закону о пољопривредном земљишном фонду ранијим власницима АА и ББ у квоти од 2/5, ГГ у делу од 1/5 и ДД, ЋЋ, ЕЕ и ЖЖ у квоти од 2/5, на основу правноснажног решења Комисије за вођење поступка и доношење решења по захтеву за враћање земљишта при СО ___ од 30.09.2001. године, а катастарске парцеле које су ближе наведене у овом делу изреке, а у укупном износу од 26.555.466,00 динара. Другим ставом изреке обавезани су противници предлагача да предлагачима исплате утврђену накнаду у износима и на начин како је то ближе наведено у овом делу изреке од тачке 1. до 7, у једнаким тромесечним ратама у року од 10 година почев од истека године од дана правноснажности решења са каматом на ове износе почев од 27.08.2004. године, као дана доношења решења па до исплате, у висини раста цена на мало, према последњем објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике. Трећим ставом изреке противници предлагача су обавезани да предлагачима плате трошкове поступка у износима који су наведени у овом делу изреке.

Решењем Окружног суда у Крушевцу Гж. број 111/05 од 3.02.2005. године, жалба противника предлагача Општине Брус, ЈП "ИИ", ЈП "ЛЛ" и "ММ", одбијене су као неосноване и првостепено решење је потврђено у другом ставу изреке под тачком 1, тачком 4, тачком 5. и под тачком 7, као и став трећи изреке решења који се односи на трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију су благовремено изјавили противник предлагача ЈП "ИИ" и ЈП "ЛЛ", обе због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Предлагачи су изјавили одговор на ревизију којим су оспорили наводе ревизије и предложили да се исти одбију као неосновани.

Испитујући побијано решење на основу члана 386. раније важећег ЗПП, који се примењује на основу члана 491. став 4. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 125/04 од 22.11.2004. године), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка на коју овај суд пази по службеној дужности, а ни повреде поступка на које се указује у ревизији, јер побијано решење садржи разлоге о свим одлучним чињеницама, а изреком самог решења утврђена је обавеза противника предлагача, тако да ово решење представља подобну извршну исправу. Изрека решења не мора да садржи по ком основу је та обавеза утврђена, с обзиром да је то првостепени суд навео у разлозима своје одлуке, (у образложењу). Супротно наводима ревизије присуство надлежног јавног правобраниоца потребно је у поступку споразумевања око висине накнаде која се на тај начин утврђује и одређује пред надлежним органом управе, односно надлежном комисијом што не претпоставља обавезу заступања противника предлагача од стране јавног правобраниоца у поступку пред судом, јер то ни једном одредбом закона није предвиђено. Републички јавни правобранилац заступа Републику Србију, уколико је она странка у поступку. Такође нису основани наводи ревизије да је првостепени суд био дужан да изреком побијаног решења обавезе и државу, Републику Србију, да солидарно са противницима предлагача исплати утврђену накнаду предлагачима. Ово из разлога што је самим Законом (члан 12. Закона о начину и условима признавања права и враћању земљишта које је прешло у друштвену својину по основу пољопривредног земљишног фонда), утврђена супсидијарна обавеза исплате накнаде за одузето

земљиште од стране Републике Србије.

У поступку пред првостепеним судом је утврђено да је решењем комисије СО Брус број 463-3/91-02 од 29.07.1992. године правним следбеницима бивших власника, овде предлагачима, враћено укупно 38 катастарских парцела површине од 29.017,86 ха. За осам катастарских парцела које нису враћене бившим власницима, утврђено је право на исплату правичне накнаде. У овом решењу је тачно наведено о којим се парцелама ради, као и ко је обвезник плаћања накнаде за одузето земљиште. Дакле, овим решењем је утврђена обавеза противника предлагача да предлагачима исплате накнаду за парцеле које су наведене у овом решењу. Висину ове накнаде првостепени суд је утврдио у складу са одредбама члана 9. поменутог закона односно члана 42. Закона о експропријацији, утврђујући тржишну цену овог земљишта на основу извештаја Управе прихода, у висини од 90.000,00 динара по једном ару, што одговара и купопродајној цени која се уговара за такву врсту земљишта.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су побијаном одлуком обавезали противнике предлагача да предлагачима плате накнаду утврђену изреком првостепеног решења. За овакву своју одлуку, судови су дали разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Неосновано се у ревизији противника предлагача указује на погрешну примену материјалног права, односно да је висину накнаде требало утврдити у висини тржишне вредности пољопривредног земљишта, јер су у тренутку одузимања парцеле биле пољопривредно земљиште, које су у међувремену постале градско-грађевинско земљиште. Ово из разлога што је новелираном одредбом става 5. члана 1. поменутог Закона прописано да кад земљиште има статус неизграђеног градског грађевинског земљишта, ранији сопственик тог земљишта има право на накнаду у облику и висини која припада ранијем сопственику градског грађевинског земљишта по закону којим се уређује грађевинско земљиште, ако му накнада за то земљиште није исплаћена. С обзиром на овакве одредбе закона, висина накнаде се није могла утврдити према тржишној вредности пољопривредног земљишта.

Осталим наводима ревизије у суштини се оспорава утврђено чињенично стање из којих разлога се с обзиром на одредбу члана 385. став 3. ЗПП, ревизија не може изјавити.

На основу члана 393. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

дц